

Mi-e teamă.

Mâna Cordeliei împinse într-o parte draperia de la fereastră salonului aflat la etajul al doilea al Casei Vorkosigan. Privi în jos la strada însorită. O mașină lungă și argintie tocmai oprea pe alea semicirculară care ducea la porticul din fața casei, frânând în dreptul gardului de fier forjat și al arbuștilor importați de pe Pământ. Mașină guvernamentală. Ușa compartimentului din spate, pentru pasageri, alunecă în sus, lăsând să iasă un bărbat în uniformă verde. Deși nu vedea prea bine din locul în care stătea, Cordelia îl recunoscu pe comandantul Illyan, cu părul lui castaniu și, ca de obicei, fără chipiu. Intrând sub portic, îi ieși din raza vederii. *Cred că nu-i nevoie să-mi fac griji de-adevăratelea până nu vine Securitatea Imperială după noi în miez de noapte. Dar un reziduu de spaimă îi rămase, ascuns adânc în pânțece. De ce-oi fi venit eu pe Barrayar? Ce mi-am făcut cu mâna mea, ce-am făcut cu viața mea?*

Pașii grei ai cuiva încălțat în bocanci răsunară de pe hol, apoi ușa salonului se deschise cu un scârțâit. Sergentul Bothari își strecură capul înăuntru și mormăi satisfăcut că o găsea acolo:

- Milady. Ora de plecare.
- Mulțumesc, sergent.

Lăsă draperia să cadă înapoi, întorcându-se să se mai privească pentru ultima dată în oglinda montată în perete, deasupra șemineului arhaic. Greu de crezut că oamenii de

aici încă mai ardeau materie vegetală doar pentru a elibera căldura din legăturile ei chimice.

Își înălță bărbia deasupra gulerului din dantelă albă apreată al bluzei, își aranjă mânecile sacoului maro-gălbui și lovi absent cu genunchiul poalele fustei lungi și involburate, de femeie din clasa Vor, într-o nuanță de maro-gălbui asortată cu sacoul. Îi tihnea culoarea aceea, era aproape la fel cu cea a vechii ei salopete de la Departamentul de Observații Astro-nomice de pe Beta. Își netezi cu ambele mâini părul roșu pieptănat cu cărare la mijloc, pe care și-l prinsese în două agrafe emailate ca să nu-i alunece pe față, lăsându-și-l să cadă în bucle lejere pe spate, până sub omoplați. De pe chipul chipul palid reflectat în oglindă, ochii cenușii îi întoarseră privirea. Nasul puțin cam proeminent, bărbia o idee prea lungă, dar cu siguranță un chip de nădejde, bun la tot felul de lucruri folositoare.

În fine, dacă voia să arate drăgălaș, tot ce avea de făcut era să stea lângă sergentul Bothari, a cărui siluetă se înălța sumbru alături de ea, în deplinătatea celor doi metri ai săi. Cordelia se considera o femeie înaltă, dar îi ajungea cu creștetul abia la umăr. Omul avea o față de gargui: închisă, obosită, cu nasul coroiat; tunsoarea periuță în stil militar îi accentua aspectul colțuros până la a-i da o înfățișare de criminal. Nici măcar livreaua elegantă a contelui Vorkosigan, maro-închis, cu simbolurile casei brodate cu fir de argint, nu reușea să-l salveze pe Bothari de urâtenia lui uluitoare. *Dar, într-adevăr, un chip de nădejde, bun la tot felul de lucruri folositoare.*

Un slujitor în uniformă. Ce idee. Ce slujea el? *Viețile noastre, averile noastre și onoarea noastră sacră, în primul rând.* Îl salută în oglindă, înclinând cordial din cap în direcția lui, și se întoarce să-l urmeze prin labirintul casei Vorkosigan.

Trebuia să învețe singură să se orienteze prin reședința aceasta cu aer de edificiu, cât mai curând posibil. Era jenant să te rătăcești în propria-ți casă și să fie nevoie să ceri ajutor

de la vreo gardă sau vreun servitor care se întâmpla să treacă pe acolo. În miez de noapte, îmbrăcată doar cu un prosop. *Cândva pilotam nave de salt. Zău așa.* Dacă era în stare să se descurce sus în cinci dimensiuni, în mod sigur ar trebui să se poată descurca și aici, jos, în trei dimensiuni amărâte.

Ajunseră în dreptul unei scări impunătoare, care cobora într-o spirală grațioasă pe trei paliere până la un vestibul pavat cu piatră albă. Pașii ei ușori urmau călcătura uniformă a lui Bothari. Fusta o făcea să simtă că plutește, parașutată inexorabil în jos pe spirala treptelor.

La capătul scării, un tânăr înalt, sprijinit în baston, ridică privirea când le auzi ecoul pașilor. Locotenentul Koudelka, ale cărui trăsături erau tot atât de regulate și plăcute pe cât erau de înguste și stranii cele ale lui Bothari, îi zâmbi Cordeliei cu franchețe. Nici măcar ridurile pe care suferința i le săpase la colțurile ochilor și ale gurii nu reușeau să îmbătrânească acel chip. Purta uniforma de serviciu a imperiului, care diferea doar prin însemne de cea a comandantului Securității Imperiale, Illyan. Mânele lungi și gulerul înalt al hainei ascundeau rețeaua de cicatrice subțiri și roșii care îi acopereau jumătate din trup, dar Cordelia era în stare să le cartografieze cu ochii minții. Dezbrăcat, Koudelka ar fi putut trece drept model vizual pentru un curs despre structura sistemului nervos uman, fiecare cicatrice reprezentând un nerv mort excizat și înlocuit cu fire argintii artificiale. Locotenentul Koudelka nu prea apucase să se familiarizeze cu noul lui sistem nervos. *Spune drept. Chirurgii de-aici sunt niște măcelari ignoranți și neîndemânatici.* Cu siguranță că lucrătura aceea nu se ridica la nivelul standardelor betane. Cordelia nu lăsa să i se citească pe chip niciun indiciu despre ceea ce gândea în privința asta.

Koudelka se întoarse cu o mișcare smucită și înclină din cap spre Bothari.

- Salut, sergent. Bună dimineața, lady Vorkosigan.
- Bună dimineața, Kou. Unde-i Aral?

— S-a dus cu Illyan la bibliotecă să verifice unde va fi instalată noua comconsolă securizată. Ar trebui să se-ntoarcă deja. Ah!

Dădu din cap când auzi sunetul pașilor venind dintr-o galerie. Cordelia îi urmări direcția privirii. Illyan, plătând, anost și politicos, sosea flancat – eclipsat – de un bărbat la vreo patruzeci și ceva de ani, strălucitor în uniforma imperială pentru întruniri oficiale. Motivul pentru care venise ea pe Barrayar.

Lordul-amiral Aral Vorkosigan, în retragere. Fost în retragere, până ieri. Ziua în care, fără doar și poate, viețile lor fuseseră date peste cap. *O să facem noi cumva să cădem în picioare, poți să fii sigură.* Vorkosigan era îndesat și puternic la trup, iar părul negru îi era înspicat cu cenușiu. Falca proeminentă îi era marcată de o veche cicatrice în formă de L. Mișcărilor lui sugerau un izvor de energie comprimată, iar ochii cenușii, cu privirea lor intensă și interiorizată, se aprinseră la vederea Cordeliei.

— Bună să-ți fie dimineața, milady, declamă el, întinzând mâna către a ei.

Sintaxa era căutată, dar sentimentul din ochii lui luminoși ca două oglinzi era pe de-a-ntregul sincer. *În oglinzile astea mă văd frumoasă din cap până-n picioare,* își spuse Cordelia cu afecțiune. *Sunt mult mai măgulitoare decât cea de pe peretele de la etaj. O să mă uit în ele de-acum înainte.* Mâna lui carnoasă era uscată și fierbinte, căldură primitoare, căldură vie, care învăluia vârfurile subțiri ale degetelor ei reci. *Soțul meu.* Se potrivea, la fel de lin și strâns cum se potrivea mâna ei într-a lui, chiar dacă noul ei nume, *lady Vorkosigan,* încă îi mai părea ca o haină prea mare, care-i aluneca de pe umeri.

O clipă, îi văzu pe Bothari, Koudelka și Vorkosigan stând unul lângă celălalt. *Răniții care se țin pe picioare, primul, al doilea, al treilea. Și eu, infirmiera veteranilor.* Supraviețuitorii. Kou în trup, Bothari în minte, Vorkosigan în spirit, toți trei încasaseră răni aproape mortale în războiul Escobarului.

Viața merge înainte. Mărșăluiești sau mori. Oare începem toți să ne revenim în sfârșit? Așa spera.

— Pregătită de plecare, dragă căpitane? o întrebă Vorkosigan.

Vocea îi era baritonală, accentul barrayaran suna cald-gutural.

— Cred că sunt cât se poate de pregătită.

Illyan și locotenentul Koudelka porniră înainte. Mersul lui Koudelka era o târșâială de picioare cu genunchi nesiguri pe lângă mărșăluitul viguros al lui Illyan, iar Cordelia se încruntă cuprinsă de temeri. Îl luă de braț pe Vorkosigan și porniră în urma lor, lăsându-l pe Bothari să-și vadă de îndatoririle lui casnice.

— Care-i programul pentru următoarele zile? întrebă ea.

— Păi, mai întâi audiența asta, bine-nțeles, răspuse Vorkosigan. După care mă văd cu niște oameni. Conteul Vortala o să regizeze totul. Peste câteva zile vine și votul de confirmare de la plenul Consiliilor reunite, și tot atunci o să depun jurământul. N-am mai avut regent de o sută douăzeci de ani. Dumnezeu știe ce protocol mai dezgroapă și mai scutură de praf.

Koudelka se așează în compartimentul din față al mașinii, lângă șoferul în uniformă. În compartimentul din spate, comandantul Illyan se strecură vizavi de Cordelia și Vorkosigan, cu spatele la sensul de mers. *Mașina asta e blindată*, își dădu seama Cordelia după grosimea capotei care se închidea deasupra lor. La semnalul lui Illyan, șoferul porni și intră lin cu mașina pe stradă. Aproape niciun zgomot nu pătrundea de afară.

— Consoarta regentului, spuse Cordelia, gustând expresia. Țasta-i titlul meu oficial?

— Da, milady, răspuse Illyan.

— Odată cu el vin și ceva îndatoriri oficiale?

Illyan se uită la Vorkosigan, care spuse:

— Hm. Da și nu. O să fie o mulțime de ceremonii la care trebuie să participăm – pe care trebuie să le onorezi, în cazul

tău. Începând cu funeraliile împăratului, care vor fi istovitoare pentru toată lumea – exceptându-l, poate, pe împăratul Ezar. Toate astea așteaptă momentul când o să-și dea el ultima suflare. Nu știu dacă și-a făcut deja vreun plan în sensul ăsta, dar nu m-ar mira din partea lui.

— Partea mondenă a îndatoririlor tale poate fi oricât de mare îți dorești. Discursuri și ceremonii, nunți importante, sărbători onomastice și funeralii, întâmpinarea delegațiilor din districte – pe scurt, relații publice. Genul de treburi pe care prințesa văduvă Kareen le face cu un talent înăscut.

Vorkosigan se opri, băgă de seamă aerul ei îngrozit și adăugă în grabă:

— Sau, dacă preferi, poți să duci o viață strict privată. Ai deja scuza perfectă pentru așa ceva...

Mâna lui, înconjurându-i talia, îi mângâia în secret pân-tecele încă plat.

— ...Și, de fapt, aș prefera să nu-ți irosești puterile cu prea multă generozitate. Pe partea cu politica, mai importantă, mi-ar plăcea foarte mult dacă ai putea să fii legătura mea cu prințesa văduvă și cu... împăratul-copil. Împrietenește-te cu ea, dacă poți. E o femeie extrem de rezervată. Educația băiatului este esențială. Nu trebuie să repetăm greșelile lui Ezar Vorbarra.

— Aș putea să-ncerc, oftă ea. Îmi dau seama c-o să am ceva de lucru până să trec drept o membră a clasei Vor de pe Barrayar.

— Nu te da peste cap pentru asta. N-aș vrea să te văd supusă la atâtea constrângeri. Și-apoi, mai e un aspect al problemei.

— De ce nu mă miră? Hai, zi.

El rămase tăcut un moment, alegându-și cuvintele.

— Răposatul prinț moștenitor Serg nu era pe de-a-ntregul absurd când l-a numit pe contele Vortala progresist prefăcut. Insultele care ustură au întotdeauna ceva adevăr în ele.